

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. Jesus Christus non stabiliit Regnum suum in terra, obsequendo
inclinationibus suorum subditorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Iesus Christus non stabilierit regnum suum in terra, obsequendò inclinationibus suorum subditorum.

ARTICULUS IV.

Plures Principes accomodârunt se indoli nationum devictarum.

TU credis esse unam è pulcherrimis politici instituti inter principes regulis, accomodare se & indulgere genio ac indoli populorum, seque demittere usque ad ipsos ad obsequendum paulisper ipsorum inclinationibus, ut facilius attollant se super ipsos ad imperandum ipsis, eòquòd nullam experiamur repugnantiam in obsequendo illi, qui nobis obsequitur, quique ostendit fovere se vota, nostris votis fovendi, illisque faciendi satis. Videre erat Imperatores Romanos, quibus placuit vestire se more nationum, devictarum, quamvis visum; idiplis fuerit ridiculum addiscere ipsarum idioma; quamvis hoc fuerit barbarum, accommodare se ipsarum vivendi modo, & quærere oblectationem in rebus, quæ ipsas oblectant, quamvis à genio suo prorsus alienis. Faciebant hoc, quia probe noverant, se nonnisi factos esse Dominos corporum vi ac valore armorum; sed cum dominari quoque vellent ipsarum cordibus, ad melius stabilendum regnum suum, non efficacius

censebant esse medium, quàm indulgere & obsequi omnibus inclinationibus earum.

Plerique Legislatores, qui condere voluerunt leges pro regimine civitatum aut rerumpublicarum, omnem navârunt operam, ut explorarent genium ac indolem populorum, ut formarent ipsis statuta tam suis conformia inclinationibus, ut nullam experirentur repugnantiam in recipiendis illis, & observare illa possent absque magnâ difficultate. Quodnam hoc genus Legislatores, qui reipsa non dabant leges, sed recipiebant eas potius à populis, cum nonnisi statuerent illas, quas anhelabant ipsi! non impares imperitis illis architectis de quibus loquitur Aristoteles, qui accommodabant regulam lapidi, non rectificantes id, quod erat curvum, sed curvantes id, quod erat rectum: an ratione hac speciosum erigere poterunt ædificium? Et quis non videt non minus esse impossibile, moderari feliciter rempublicam, si decernantur nonnisi præcepta, quæ cernuntur cunctis populorum

Plures Legislatores studuerunt suis obsequi.

Rrr 2   incli-

inclinationibus esse consentanea?

Bonæ leges
non blandi-
untur inclina-
tionibus sub-
ditorum, sed
illas dirigunt.

Non fanciuntur leges ad lenocinandum & satisfaciendum inclinationibus populorum, sed potius ad corrigendum & dirigendum illas. Quid foret, si aliquis Princeps caperet consilium eodumque obsequendi cunctis suis subditis, ut illorum quemlibet gubernare vellet, prout placeret ipsi? Quâ ratione redigendi forent in unum corpus, ad constituendam nonnisi unam ex iis Monarchiam? Quælibet natio suas habet inclinationes valdè diversas ab aliis: requirerentur ergò tot leges particulares pro quâlibet natione. In quâlibet inæquales inveniuntur status, quorum genius & propensiones ab aliis differunt maximè; ad satisfaciendum ergò illis tot opus esset legibus particularibus, quot status essent diversi in ista natione. In statuum quolibet non habent singuli eundem genium, eosdem affectus, easdem proclivitates; oporteret ergò ad obsequendum illis tot condere leges particulares, quot contineret quilibet status personas. Et tandem quælibet persona sæpius immutat genium & inclinationes suas, juxta quod immutat vel ætatem, vel officium, vel conditionem, vel negotium, necesse igitur foret incessanter cum ipsâ suam mu-

tari legem, si consolata vivere vellet. Et quænam hæc foret in universo orbe perturbatio?

Non sanè molli hæc & dissolutâ indulgentiâ, quâ obsecundatur propensionibus subditorum, moderari feliciter licet Principi Monarchiam: oportet, ut faciat obtemperari sibi, cumque voluntas sua inclusa sit in lege, ipsa universalis sit regula voluntatis populorum. Non oportet ipsum transgredere rectitudinem legis, ut voluntatibus condescendat subditorum; Nam si nunquam recederet ab eâ, ipsius gubernatio tam æquitati foret consentanea, tam felicitate refecta, ut nunquam invenire liceret in ipsa defectum vel minimum.

Nunquam stabiliit Princeps tam vastum imperium in terra, sicut Jesus Christus; nunquam aliquis tam perfectè suis præparum est obsecutus suorum inclinationibus subditorum: Nam potius reluctatur illis in omnibus, & non est, qui de eo audeat conqueri; imò potius ob id ipsum adoratur ut Deus & amatur ardentè à cunctis fidelibus servis suis, qui non cessant inferre sibi vim, seque ipsos oppugnare, ut obediant ipsi, proprio suo edocti experimento, in hac perfectam suam consistere felicitatem. Ille semetip-

Nunquam
Princeps mi-
nus indulget
inclinatio-
bus subdito-
rum quam
Jesus Chri-
stus.

Joan. 14.

metipsum fecit legem & regulam subditorum suorum, quæ non nisi in tribus consistit verbis: *Ego sum via, veritas, & vita.* Pauca hæc verba, quæ includunt omnia æternitatis circa opus salutis hominum decreta, sunt solidum fulcrum ac basis regni Iesu Christi in terris, cujus ante finem sæculorum non erit finis.

Ego sum via, dicit nobis, sequimini me, omnes me sequi oportet, omnes mea premere vestigia; Ego enim unica sum via, quæ ducit ad vitam æternam, nec alia est via, quæ accedatur illuc: quicumque aspirat eò, per me accedat, necesse est; quisquis sit, cujuscunque nationis, cujuscunque conditionis, cujuscunque animi, cujuscunque indolis, & in quocunque vivat sæculo; oportet omnes indiscriminatim per eandem ambulare viam; qui desecit ab ea, aberrat & peribit in æternum; Ego solus sum via, nec est alia extra me.

Sed Domine, via hæc est nimis arcta; siquidem tu nunquam tenuisti viam latam, id est, tu nunquam vixisti lautè, nunquam in abundantia & commoditatibus vitæ, sed semper arctatus & contentus purâ necessitate, quæ & sapias tibi defuit. Nunquam trivisti viam nec divitiarum, nec honorum, nec voluptatum; sed potius

cuncta tua itinera fuere paupertas, humiliatio, afflictio. An ergò omnes delectu omni remoto vis ambulare per hanc viam? Cum unica sis via, oportet necessariò per hanc incedere, vel renuntiare salutem. Verùm hæc summè adversatur cunctis naturalibus inclinationibus hominum.

At quid saltem non dispensas, nec eximis ab ea Magnates mundi, molles, delicates, ingeniosos, illustri profapia genitos, effæminatè in conditione sublimi educatos? Quæ enim ratione sequi te potuerunt per hanc viam, quæ tam est opposita inclinationibus ipsorum naturalibus. Sed quando vident, diceret tibi, quod ego ipsemet incessem per eam, quid allegabunt pro dispensatione sui? An majores sunt me, illustrioris profapia, deliciores, ingeniosiores, sublimioris me conditionis? Quando vident, me per hanc incesse ex amore sui, abnuere an poterunt ambulare per illam ex amore mei? Si autem amore mei nolint, considerent saltem & benè perpendant, pendere ex eo æternitatem suam. Ego unica sum via, quæ deducere potest ipsos ad æternitatem beatam; reliquæ omnes, quas arripere poterunt, non deducunt ipsos nisi ad miseriam & perpetuò infelicem.

RIT 3 Abu-

Iesus Christus est sola via, quam sequi oportet,

tam
os mi-
dullè
tionis
dito-
nam
Chri-

Abusus igitur est & error, persuadere sibi, non obligari omnes ad ducendam vitam Christianam, eòquòd non omnes similis sint conditionis; quod unusquisque ambulare debeat & possit viâ suâ, sibi que formare semitam suâ conformem dispositioni, sicque omnes esse possint boni Christiani pro modulo suo, fraus est, abominandus error est. Non nisi unicus & solus JESUS CHRISTUS est, quem sequi oportet, non nisi unica via est, quæ ducit ad salutem; ipsa recta est, ipsa inflexibilis est, indeclinabilis est. Nemini licet curvare illam, ut incedere possit per eam juxta inclinationem suam; sed oportet omnes renuntiare sibi ipsi, & proprias suas dimittere propensiones, ut amplectantur illas viâ hujus; nemo enim unquam invenit viam cœli, naturales suas sequendo inclinationes.

Hæc veritas erat ultra caput nostri Politici: siquidem objecit mihi, nec æquum esse, nec possibile, quod omnes indifferenter eadem incedant via. Nonne oportet habere Principem omnis conditionis, & diversi instituti subditos in regno, suo quorum unicuique libertatem concedat vivendi more suo, ratione suâ? Quid enim foret, si omnes reducere

vellet ad eandem vitæ formam & normam? sed capiebat id malè: siquidem differentia est inter Principes sæculi, quorum regnum est extrinsecum & imperans corporibus, & JESUM CHRISTUM, cujus regnum est internum & dominans animabus.

Verum quidem est, Principes mundi considerare plurimum conditiones diversas; nec velle debent, omnes suos subditos æqualis esse instituti, tenere eandem aut similem vivendi formam. Sed JESUS CHRISTUS, cujus regnum est in animas, absque eo, quod attendat diversitates has externas conditionum & institutorum, vult omnes indifferenter ambulare eadem viâ, omnes eodem vivere spiritu, omnes easdem credere veritates, omnes easdem exercere virtutes, omnes eandem fovere spem, omnes ad eundem tendere finem, & omnes eodem in corde suo nutrire affectus. Et sic inter maximam varietatem conditionum & officiorum externorum, quæ concernunt gubernationem Principum sæculi, illa JESU CHRISTI, qui non attendit has differentias, vult omnes animas ejusdem esse conditionis, ejusdem instituti, per eandem incedere viam: *Ego sum via.*

Ad.

JESUS CHRISTUS
vult omnes
subditos in-
perii sui, ejus-
dem esse con-
ditionis re-
spectu sui.

Iesus Christus est sola veritas, cui credendum est.

Adjungit expressè: *Ego sum veritas*. Ne defumas vitæ tuæ interioris lumina & cognitiones extra ipsum: siquidem inuenies ubivis alibi non esse nisi vanitatem, & videbis, quòd omnis homo sit mendax. Quando dicent tibi: *Beati divites*, qui habent hinc consolationem suam: quòdque suavi modo per hanc viam possit quis procurare salutem suam, ne credas; ego enim dico tibi ex aduerso: *Va vobis divitibus, qui habetis hic consolationem vestram. Quàm difficile est divites intrare Regnum Cælorum! Facilius est transire Camelum per foramen acis, quàm divitem intrare in Regnum DEI.* Jam hoc fieri non potest nisi per miraculum, & miracula possibilis non sunt cunctis viribus humanis. Et hoc est, quod dixit: *Nisi quis renuntiaverit omnibus, quæ possidet, non potest meus esse discipulus.*

Luc. 6. & 8.

Luc. 14.

Scala sapientia mundi non suadet, nisi errores.

Hæc renuntiatio potest esse vel exterior, quæ peringat usque ad expoliationem actualem omnium rerum temporalium: hanc suadeo, sed non præcipio: vel potest esse interior usque ad separationem perfectam cordis ab omni affectu erga cuncta bona caduca, ita ut anima, quamvis possideat exterius magnas divitias, sit pauper spiritu & voluntate, quasi nihil possideret in mundo; & hoc renuntiationis genus omnibus præcipio, quòd

absolutè necessarium est ad salutem. Si repugnet hæc lex inclinationibus veltris naturalibus, memores estote, me eam non condidisse ad obsecundandum & indulgendum illis, sed ad corrigendum & dirigendum ipsas: Et creditote mihi; siquidem *Ego sum veritas.*

Si mundus dicat vobis, permissum esse nobilibus, potentibus, ac iis, qui illustri orti sunt genere, vel qui splendidis præfunt muneribus, amare gloriam, seque attollere super alios: assentior quidem, quòd penes exteriora necessarium non sit, occupare tales ordinem & locum inter vernas & servos, cum oporteat quandam esse subordinationem, & quemlibet tenere locum suum; sed si dicat vobis, permissum esse aliquibus amare honorem & vanam mundi gloriam, ne credatis illi, decipit vos. Ego enim ex aduerso dico omnibus: *Amen, Amen, dico vobis; nisi conversi fueritis, & efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in Regnum Cælorum.*

Matth. 18.

Neminem excipio, non discerno inter dominos & servos, inter Principes & nobiles ac commune vulgus: omnes animæ sunt æquales, & omnes eadem obstringuntur ambulare viâ. Oportet ergò omnes suum abstrahere cor ab omni desiderio vanæ gloriæ mundanæ, omnèsque verè exercere virtutem humilita-

militatis, saltem intus in animo : oportet omnes agnoscere infinitam suam dependentiam à DEO, seque nihil esse ex nativitate sua, cum omnes æquali ratione prodièrunt è nihilo, & consequenter nihil ipsis debeatur, nisi contemptus; & hoc est, in quo proprie consistit Spiritus humilitatis.

Non attendendum, cuius conditionis quis sit, penes exteriora.

Omnes æqualiter sunt Christiani.

Ne attendas, cujus conditionis sis exterior, sed considera, quod cum omnes æqualiter sint Christiani, omnes æqualiter obligati sint, exercere paupertatem spiritus & humilitatem interiore. Nullum facio discrimen inter maximos & minimos in mundo, nisi quod magni & divites debeant esse magis pauperes & humiles, eoque indigeant virtute magis solidâ magisque heroicâ, ut vivere possint pauperes spiritu in medio omnium suarum divitiarum, & humiles corde in medio honorum, quibus afficiuntur. Ne permittas te decipi vanis illusionibus mundi, nec adulatoriis persuasionibus hominum, nec tyrannide consuetudinis, nec exemplo multitudinis, nec propriarum tuarum inclinationum pondere: Nam reluctantis his omnibus verum est, neminem esse in mundo, cujuscunque sit conditionis, qui obtinere possit salutem absque vera cordis humilitate. Et circa hoc nemini credito, quam mihi; nam *Ego sum veritas.*

Quando dicent tibi; quod liceat quærere vitam magis jucundam, magisque commodam, ad custodiendum te, quantum poteris, à patiendo; quodque ducere tibi liceat dies tuos in omni genere voluptatum, modò innocentes sint & innoxie; ne credas iis, decipiunt te; non enim hæc cœli est via, quam declaravi arctam esse ac difficilem, dum dixi: *Quod oporteat portare crucem suam omnibus diebus vitæ suæ*, id est, quod oporteat pati; *quod Regnum Cælorum vim patiatur & violenti* (id est, qui sibi vim faciunt) *rapunt illud.* Verum ergò non est, quod operari quis possit salutem suam, suam agendo vitam in omni voluptatum genere, modò hæc sint innoxie; cum omnibus indiscriminatim hominibus intinaverim: *Nisi penitentiam egeritis, omnes similiter peribitis.*

Nec dicatis mihi, mundum hoc non credere, omnesque mundi homines credere contrarium, & ita quidem, ut, quamvis omni studio se munierint contra omnia afflictionum genera, & aucupati fuerint vitam, quantum ipsis licuerit, maxime commodam cunctisque voluptatibus plenam, promittant sibi, se certò ituros ad cœlum, modò enormia non committant peccata. Dico enim vobis, illos plurimum decipi; cum ego sim via, hancque viam

Christianus non debet ducere vitam mollicia,

Luc. 9.

Math. 11.

Luc. 13.

Fraus eorum, qui fugiunt austeritatem.

viam ambulaverim nunquam. Et quando ita se invicem sequuntur ad exploranda media, quibus suis indulgeant & obsequantur inclinationibus, quamvis id innocenter se facere credant, cœci sunt, quorum unus ducit alterum, ut omnes in eandem præcipites agantur foveam. Omnis homo est mendax, & stultorum infinitus est numerus; ne assentire ipsorum opinioni, crede mihi potius; nam *Ego sum veritas.*

JESUS CHRISTUS est vita, extra quam non est nisi mors. Et tandem nobis dicit: *Ego sum vita.* Qui vult vivere, totus esse debet plenus ipso, id est, debet habere ipsius spiritum, ipsius regulas, ipsius affectus & sensa, debet agere, quod egit, & omnes ipsius sequi inclinationes, quæ magis adversantur nostris, quam adversetur dies nocti: siquidem nos propendimus ad aucupandum voluptates sensuum, ipse ad amandum crucem & afflictionem; nos ad sectandum vanos mundi honores; ipse ad immergendum se in profundissimas humiliationum abyssus: nos ad desiderandum ardentissimo affectu abundantiam divitiarum; ipse ad oblectandum se perfectissimâ extremæ paupertatis exspoliatione. Cum igitur divinæ ipsius inclinationes, quæ omnes sunt supernaturales, sint vita animarum Christianarum, sequitur, quod nostræ, quæ totæ terrestres sunt & naturales mors sint spiri-

tus Christiani in animabus. Nos vivere non possumus vitâ Christianâ, nisi relinquamus inclinationes nostras naturales, & induamus nos illis JESU CHRISTI; & quando deserimus divinas ipsius inclinationes, ut sequamur nostras, deserimus vitam ut apprehendamus mortem: Nam quicumque recedit à vita, ingreditur in mortem.

O JESU vera vita animarum nostrarum! quam multi sunt, qui moriuntur tibi, abs eo, quod sentiant ex eo dolorem! Eheu! Nonnè potius abhorrendum, nonnè magis nobis timendum, ne perdamus te, quam vitam nostram corporalem? Cum enim verum sit, te esse vitam, non habere te, est esse privatum vitâ; & verissimum est, quod esse privatum vitâ tali, sit crudelissimè mori. Semper recedimus à te, quando deserimus inclinationes tuas prorsus divinas, ut sequamur nostras omninò naturales; & nos credimus vivere jucundè, quando morimur reipsâ morte multò pejore, quam illâ corporum. Mori igitur est aucupari honores, voluptates, divitias; plerique Christiani sic moriuntur perpetuò, & cœci id non advertunt, dum Angeli in cœlo ipsorum deplorant miseriam, & luctum induunt ob ejusmodi mortem. Bona anima, quæ novit JESUM CHRISTUM, non ignara, ipsum

ipsum veram esse vitam, nihil iratimet, quam pretiosam hanc perdere vitam, nihilque magis curat, quam mori incessanter sibi ipsi, ut vivat illi soli.

Quam exactus sit Jesus Christus in cunctis legibus suis.

Fatendum est, nunquam Principem quemcunque minus indulgisse, minus obsecutum fuisse naturalibus subditorum suorum inclinationibus, eoque quod est contrario adversetur illis ita absolute in omnibus, ut non tantum interdicitur illis illa, quo natura propendet, sed præcipiat etiam hæc, a quibus maxime abhorret. Nihil indulget nec permittit illis quidem actionem inutilem, aut verbum otiosum, aut cogitationem malam. An quid exactius, quid severius sit, quam opponere se malorum etiam minimo? Principes mundi timerent irritare & concitare in rebellionem suos subditos, si nimium refrænerent illos: hoc est, quod firmius alligat & illigat Jesu Christo omnes animas, quæ probe cognoscunt ipsius spiritum. Mirum non est, infirmi tantò plus amant medicum, tantò efficacius affert remedium sanando vulnere, magisque amovendo omni malo idoneum. Et bonæ

animæ tantò magis amant Jesum Christum, tantò minus in ipsis tolerat infirmitatis, & tantò magis obstringit ipsas ad vitæ puritatem.

Ecce tamen maximum imperium, & majus, quam unquam fuerit in terra, cum se extendat in omnes mundi partes; & imperium magis diuturnum, quam esse possit, cum tot ac tantis jam duraverit sæculis; magisque potens, cum invincibile sit cunctis inimicorum suorum viribus. Ecce tibi illud stabilitum, conservatum, amplificatum, florentissimum contra omnia scita politices humanæ, absque armis, absque divitiis, absque eloquentia, absque indulgentia. Quid dicis ad hæc? Estne hoc opus simplicis hominis? An splendidiore opus sit luce ad demonstrandum nobis clarè, quòd ille, qui operari potuit hæc prodigia, sit Homo-DEUS?

Fateor, reponit mihi, magnus noster Politicus, omnem hanc agendi rationem esse prorsus admirabilem; sed video aliquid, quod magis adhuc stupendum mihi videtur. Et hoc est.

ARGU-